MÜJDE NEDİR?

MÜJDE NEDİR?

Bryan Chapell

VIA CHRISTUS Yayınları

Via Christus Yayınları
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No 81/87, Topkapı, İstanbul, Türkiye
https://viachristus.com
yayinlar@viachristus.com

Müjde Nedir?
Yazar: Bryan Chapell
Editör: D. A. Carson
Editör: Timothy Keller
Özgün adı: What Is the Gospel?

© 2011 Müjde Koalisyonu. Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç her hangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

ISBN: 978-605-66445-2-8
E-kitap: 978-605-66445-3-5
Sertifika No: 16231
Sürüm: mujde_nedir@ekran-30-g6620447*
URL: https://yayinlar.viachristus.com/mujde_nedir

Çeviri: Alper Günay
Çeviri Editörü: Kerem Koç
Düzelti: Ferah Yagnaliyeva
Kapak: Mehmet Sezer
Dizgi: Caleb Maclennan

Fethiye Halk Kilisesi'nin yardımlarıyla Türkçeye kazandırılmıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitab-ı Mukaddes Şirketi), The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 2001, 2008. Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na aittir ve izin ile kullanılmıştır.

Dağıtım: Bu PDF yerel kiliselerin kullanabilmeleri için çift yönlü basıma uygun bir şekilde hazırlanmıştır ve Via Christus Hizmetleri'nin internet sitesinde ücretsiz yayınlanmaktadır.

İçindekiler

Giriş	7
Tanrı Bizden İstediği Her Şeyi Bize Sağlar	9
Tanrı Bize Sağladığı Her Şeyi Kusursuzlaştırır	14
Tanrı Kusursuzlaştırdığı Kişileri Kullanır	21
Notlar	23
Müjde Koalisyonu	24

"Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi."

1. Timoteos 1:15

Kardeşim David'in tutuklanmasına yol açan olayların üzerinden yıllar geçti. Büyürken, ailemin onun zihinsel kavrayışını tanımlamak için kullandığı en yumuşak söz, "Çoğu kişiye göre öğrenmekte zorluk çekiyor"du. Zihinsel gelişimi durmuş olsa da, anne ve babam yaşlanırken, David'in bedeni güçlenmiş, istekleri artmıştı. Onunla uğraşmanın yarattığı stres ve kendi sorunları, anne ve babamın ayrılmasına ve kardeşimle ilgili daha büyük zorluklar yaşamalarına yol açtı. Bir yetişkin olarak David'in bağımsızlık arzusu ve gelişim konusundaki yeteneksizliği sürekli bir endişe kaynağı haline gelmişti. Arkadaşlık ve eğlence için kurduğu ilişkiler belâ anlamına geliyordu ve bu ilişkiler beklenen şekilde sonuçlandı. Tutuklanıp hapsedilmesi, aklının alabileceğinden daha fazlaydı. Hapishane hücresinde birisinin, ancak bir çocuğun zihinsel algısı ile hissedebileceği ezici korkuyu deneyimliyordu. Bir köşeye büzüşerek titremeye başladı.

Kardeşimin belirgin korkusu, hücredeki başka bir adamın yüreğinde bulunan bir şeyi canlandırdı. Kendi sorunlarına rağmen David ile Tanrı'nın merhamet dolu mesajını paylaştı: "Mesih sana yardım edebilir. O'na güven!"

Çocukken kilisede yapılan Pazar okulu derslerinde anlatılan gerçekler tekrar David'in yüreğine döndü. Böylece Tanrı'ya günahlarını affetmesi için dua etti ve Mesih'e kurtarıcısı olarak güvendi.

David, uzun bir süre hapishanede kalacak. Aynı zamanda Mesih ile de sonsuza dek birlikte olacak, affedilmiş, yenilenmiş, değerlenmiş ve değişmiş olarak. Bu, kardeşim ve Mesih'e güvenen herkes için Müjde'nin ta kendisidir.

Müjde'yi kısaca "iyi haber" diye tanımlayabiliriz. Kutsal Kitap, Tanrı'nın vaadini yerine getirmek amacıyla çaresiz haldeki insanları kurtarmak için bir Kurtarıcı yollayacağını, yaratılışın görkemini yenileyeceğini ve her şeyin üzerinde merhamet ve adalet ile hüküm süreceğini belirtmek için "iyi haber" terimini kullanmaktadır. Bu nedenle Müjde'nin iyi bir özeti "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" (1. Timoteos 1:15) ayetidir.

Ruhsal gerçekler bunlarla sınırlı kalmasa da Tanrı bizleri kurtarır, yeniler ve ruhsal durumumuzu yönetir. Tanrımız, Mesih aracılığıyla halkını, her şeyi etkilemiş olan insan günahının sonsuz sonuçlarından kurtarır. Kurtuluşumuz bizi de kapsamaktadır ama bizden çok daha büyüktür.

Bu inanılmaz gerçeği daha fazla keşfetmeden önce Kutsal Kitap'ın bunları yalnızca bizi büyülemek için ilân etmediğini anlamamız gerekir. Tanrı bu gerçekleri, David gibi, senin ve benim gibi günahkârların, bizi kurtarmak için gelen İsa Mesih'in Rab olduğunu ilân eden iyi habere güvenerek günahın suçluluğundan ve gücünden sonsuza dek özgür olması için açıklamaktadır. İlerleyen bölümler, bu iyi haberin anahtar noktalarıdır.

Tanrı Bizden İstediği Her Şeyi Bize Sağlar[1]

Birisinin bizi "günahkâr" olarak tanımlamasından hoşlanmayız, özellikle de bu ifadeyi azılı katiller ve çocuk tacizcileri için kullanıyorsak. Ama Kutsal Kitap, Tanrı'nın kesinlikle kutsal olduğunu ve hiç kimsenin O'nun kusursuzluğu ile kıyaslanamayacağını, O'nun dışında herkesin "günahkâr" olduğunu belirtir. "Günahkâr" ifadesi, basitçe Tanrı'nın standartlarını yakalayamamak demektir. Eğer herhangi bir şekilde günah işlersek, Tanrı'nın amaçladığından farklı bir hale geliriz (Romalılar 3:23; Yakup 2:10). Bizi, O'nun kutsal doğasını yansıtmamız için yaratmıştır (1. Petrus 1:16). Hatamız yalnızca bizi incitmekle kalmaz, aynı zamanda Tanrı ile olan ilişkimize de zarar verir (Efesliler 4:30).

Tanrı'nın Benzerliği

Tanrı ile olan ilişkimizdeki sorunlar, ilk ebeveynlerimizin günahından ötürü insani doğamızın bozulması sonucunda başladı (Romalılar 5:12). Adem ile Havva'dan bu yana, her insan sevdiğini düş kırıklığına uğratmanın, başkalarını incitmenin ve birisinin ideallerini terk etmesinin ne anlama geldiğini bilmektedir. Utanç ile pişmanlığın ne demek olduğunu biliyoruz. Yaşadığımız bu etkilerin asıl sebebini bilmiyor olsak da, bir ruhsal gerçeği yansıtmaktadır. Utanç ile pişmanlık duymamızın asıl sebebi, Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmamıza rağmen, buna uygun şekilde yaşamamamızdır (Romalılar 3:10).

Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldık (Yaratılış 1:26–27). Tanrı bizi kendi benzerliğinde yaratmıştır, öyle ki O'nu sevebilelim. Günah işlediğimizde doğamızın özüne aykırı hareket etmiş oluruz ve bu yüreğimizin derinliklerinde irkilme olmasına neden olur. Hissettiğimiz suçluluk, günahtan ötürü Tanrı ile ilişki içinde bulunma amacımızdan uzaklaştığımızda ortaya çıkan yürek acımızdan kaynaklanmaktadır.

Tanrı, kendisi ile yakın bir ilişki içinde olabilmemiz için bizden kutsallık beklemektedir. Ancak doğamız ve eylemlerimiz bizi ondan uzaklaştırmaktadır. Bu durumu nasıl düzeltebiliriz? Biz düzeltemeyiz. Çünkü biz kusurlu yaratıklarız ve kendi kendimizi kutsal hale getirme ihtimali, çamurlu bir elin beyaz bir tişörtü temizleme ihtimalinden farklı değildir.

Tanrı'yla olan bozulmuş ilişkimizi düzeltebilecek olan tek kişi yine Tanrı'dır ve böyle yapmakla, bizden talep ettiği kutsallığı sağlamaktadır. Tanrı ilk adımı atar (1. Yuhanna 4:19). Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi günahımızın sonuçlarından kurtarır. Bizim temin edemeyeceklerimizi sağlar, bu nedenle zaman zaman O'nun sağlayışını "Lütuf Müjdesi" olarak adlandırırız. Lütuf, –bir kişiye, onun temin edemeyeceği bir şeyin– "armağan" olarak verilmesi demektir; bu, kendisini çamura bulamış birisine temiz bir tişört verilmesine benzer.

Tanrı'nın Kutsallığı

İsa Mesih'in adı, bizi nasıl kutsal hale getirdiği konusunu açıklar. İsa, "kurtarıcı" anlamına gelir; görevi, bizi günahımızın sonuçlarından kurtarmaktı. Ek sözcük olan *Mesih*, gerçek bir isimden ziyade İsa'nın amacını tanımlayan bir sözcüktür. "Meshedilmiş" anlamına gelen bir unvandır. Baba Tanrı, insanlığa kutsallık vermek için İsa'yı özel temsilcisi olarak meshetmiştir. Tanrı, yüzyıllar boyunca peygamberleri aracılığıyla meshedilmiş olanın halkını kurtaracağını vaat etmiştir (Elçilerin İşleri 3:18–20). Buna rağmen birçok insan, meshedilmiş olanın Tanrı'nın Oğlu olması karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdir.

Mesih, aramıza Tanrı'nın kusursuz benzeyişinde gelmiştir. Kutsal olmasına rağmen insan niteliklerine sahipti (Galatyalılar 4:4–5; Filipililer 2:6–11). Tanrı'nın beden almış ha-

liydi. İsa, bir özellik dışında bizler gibiydi, bizden farklı olan özelliği ise günahsız olmasıydı (İbraniler 4:15). İsa, kusursuz olmakla kalmamış, aynı zamanda Kutsal Ruh'un Bakire Meryem'in rahmine *gölge salması* sonucunda dünyaya gelmişti. Bu sayede orijinal günahın yol açtığı ve diğer insanların paylaştığı bozulmuş doğaya sahip değildi (Matta 2:20–23).

Mesih'in kutsallığı bizim için iki şey yapmaktadır. İlk olarak bize Tanrı için nasıl yaşamamız gerektiğini göstermektedir. Eğer bir yaşam sevgi ile dolu olur ve bencillikten tümüyle uzak olursa, o zaman bu yaşam, İsa'nın yaşamına benzeyecektir (1. Yuhanna 3:16). O'nun sayesinde dolu bir yaşamın nasıl olması gerektiğini öğreniyoruz, tıpkı Tanrı'nın bizi bu amaçla yaratması gibi: tümüyle insan ama buna rağmen Tanrı ile tam bir paydaşlık içinde. Peki ya bu tür bir davranış ve paydaşlığı gerçekleştiremezsek? O zaman ne olacak? Bu durumda İsa'nın kutsallığının ikinci sağlayışına ihtiyaç duyarız. Bu sağlayış, Tanrı için yaşamanın neye benzediğini göstermekten ötedir ve bizim Tanrı'yla ve O'nun standartlarına uygun şekilde yaşamamızı sağlamaktadır.

Tanrı'nın Adaleti

İsa'nın kutsallığı, O'nu günahımız için kusursuz bir kurban haline getirmiştir. Bu, günümüzde kulağa tuhaf gelmektedir, ancak Kutsal Kitap'ın baştan sona kadar verdiği mesaj budur. Günahlarımız Tanrı'yı rahatsız etmekten ötedir. Öyle ki insanlığın günahı tahmin edilemeyecek ölçüde acıya yol açmıştır. Öfkemiz, istismarcılığımız, aldırmadığımız acılar ve görmezden geldiğimiz adaletsizlik Tanrı'nın gözünden kaçmamaktadır. Kutsal bir Tanrı, bu tür bir günaha karşı gözlerini kapayıp, kulaklarını tıkayamaz. Mağdurlar adalet için haykırır, Tanrı'nın merhameti ise doğruluğundan dolayı talep edilen İsa'nın kurbanı aracılığıyla sağlanır.

Tanrı'nın Oğlu hiç günah işlememiş olmasına rağmen, kendi isteği ile çarmıhta acı çekmiş ve bizim hak ettiğimiz cezaya çarptırılmıştır; bu, insanlığın ödeyebileceğinden çok daha fazladır. Mesih'in doğruluğu, bizim bozulmuşluğumuz ve günahlarımız karşısında ağır basmaktadır. Kendisini bizim için feda etmesi tüm çağlar boyunca işlenen ve işlenecek günahları bağışlatmaya yeterlidir (Romalılar 5:15–19; İbraniler 9:26–28; 1. Petrus 3:18; 1. Yuhanna 2:2). Tanrı, Mesih'in kendisini kurban olarak sunmasını günahlarımızın cezası olarak kabul etmiştir (1. Petrus 2:24). Tanrı'nın adaletine karşı ödeyemediğimiz borcumuzu ödemiştir. (Mezmur 47:7–9; Titus 2:11–14). O'nun kefareti bizim günahlarımızı örtmüştür (1. Yuhanna 4:10). O'nun ölümü, bizi hak ettiğimiz cehennem cezasından kurtarmıştır (Galatyalılar 3:13–14).

Suçluluk ile boğuşan bizler için Mesih'in sağlayışı muhteşem bir haberdir. Günah nedeniyle suçlu olan bizler, borçlu olduğumuz Tanrı'nın yasasını ihlâl ettiğimiz için bu borcu ödeyemeyiz, tıpkı hapishanede bulunan kardeşim David'in işlediği suçun bedelini ödeyememesi gibi. Ruhsal yoksulluğumuza rağmen Mesih gelip bu ruhsal borcu bizim yerimize ödemiştir, bu sayede David, sen ve ben tüm yüreğimizle utançtan uzak bir yaşam sürdürebiliriz.

Mesih'in Doğruluğu

Mesih'in fedakarlığı (kendisini kurban olarak sunması), tanrısal adaleti tatmin etmiştir (Romalılar 5:20–21). Ruhsal konumumuz, 'hiç günah işlememiş' durumuna gelir (Yeşaya 1:18). Teologlar, Tanrı'nın açıkladığı yeni kutsal konuma "doğru kılınma" derler. Doğru kılınma, çarmıhta gerçekleşen inanılmaz bir karşılıklı değiş tokuşun sonucudur.

Günahlarımızı yüklenmiş ve sonuç olarak bizi doğru kılmıştır (2. Korintliler 5:21; 1. Petrus 3:18). O'nun gibi (kutsal) olabilelim diye, bizim gibi (günahkâr) olmayı seçmiştir.

Mesih'in günah için muhteşem sağlayışı, kardeşimle birlikte senin günahlarını ve kendi günahlarımın büyüklüğünü itiraf etmemi sağlamaktadır. Tüm insanlar –yaşamlarındaki en rezil kötülüklere rağmen– Mesih'in fedakârlığı sayesinde günahlarını bağışlatabilirler.

Müjde dediğimiz iyi haberin kanıtlarından biri, bu makalenin başında bahsedilen ayetin diğer kısmında yer almaktadır. Elçi Pavlus şöyle yazmaktadır: "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi—Günahkârların en kötüsü benim." (1. Timoteos 1:15). Pavlus, önceki yaşamında Mesih'e küfretmiş ve hatta takipçilerini öldürtmüştü. Ama şimdi elçi bu günahlarının bedelini ödeyen Mesih'in kefareti ile övünmektedir. Pavlus bunu günahlarının önemsizliğinden dolayı değil, çarmıhın yüceliği yüzünden yapmaktadır. Çünkü İsa Mesih'in kendisini feda etmesi, en büyük günahları bağışlamaya ve en büyük günahkârların kefaretini ödemeye yeterlidir.

Tanrı'nın Sevgisi

İsa Mesih'in sağlayışının bizi de kapsadığından nasıl emin olabiliriz? Mesih'in kendisi bile bazılarının cehenneme gideceğinden söz etmektedir (Matta 23:33; Yuhanna 3:18). Bu sayede –herkes için yeterli olsa da– Mesih'in kefaretinin herkesi kapsamadığını biliyoruz. Peki bunun gerçekten bizi de kapsadığından nasıl emin olabiliriz? Bunun yanıtı, Tanrı bizden istediği her şeyi, bize sağlar düşüncesinde hatırlatılır.

Tanrı, bizden O'nun affını kazanmaya çalışmamızı talep etmemektedir. Bize, bazı önemli ruhsal görevler yerine getirmemiz gerektiğini ya da günahlarımızın bedeli karşılığında derin bir pişmanlık duyarak telafi etmek için çabalamamızı söylememektedir. Bunun yerine Müjde bize, Tanrı'nın yalnızca lütuf aracılığıyla bağışlanma sağladığını bildirmektedir (Romalılar 3:23–24). Bizden sevgisini kazanmamızı talep etmekten ziyade, bu sevgiyi bize karşılıksız olarak vermektedir.

Eğer Tanrı'nın sevgisini kazanmak zorunda olsaydık O'nun, "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin" diyen en önemli emrini yerine getirmek bizim için çok zor olurdu (Matta 22:37). Eğer insanların bize olan sevgileri, bizim onlar için yaptığımız işlerin seviyesine bağlı hale gelirse, onlara hizmet etmeye devam edebiliriz ama onları sevmemiz mümkün olmayacaktır. Eğer bir anne veya baba çocuğuna, "Seni ancak matematikten beş alman, bulaşıkları yıkaman ve kediyi doyurman karşılığında severim" derse, çocuk bu durumda itaat etse de, sevgileri son derece çıkarcı olan annesini veya babasını sevmez.

Bizden kendisini sevmemizi isteyen Rab, sevgisini karşılıksız olarak vererek bizim de O'nu sevmemizi sağlamaktadır. Kutsal Kitap, "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" demektedir (1. Yuhanna 4:19). Tanrı, bize olan karşılıksız sevgisini göstermek için ilk adımı atmaktadır.

Antlaşma Sadakati

Kutsal Kitap bize, Tanrı'nın halkı ile yaptığı anlaşmalar konusunda da ilk adımı attığını açıklamaktadır. Bu anlaşmalar ile Tanrı halkını karşılıksız olarak sevmeyi vaat etmektedir. Anlaşmalar birer sözleşme değildir. Sözleşme, şartları yerine getirilmediği zaman feshedilebilir ancak Tanrı'nın vaadi koşulların yerine getirilmemesi nedeniyle ortadan kalkmaz. Tanrı halkının, "Biz sadık kalmasak da, O sadık kalacak. Çünkü kendi özüne aykırı davranamaz" demesi bundandır (2. Timoteos 2:13).

İsrail'in kölelikten kurtulması, Tanrı'nın vaade bağlı sevgisine ilişkin en iyi örneklerden biridir. Tanrı yüzyıllar öncesinden İbrahim'e onu ve soyunu seveceğine ilişkin vaatte bulunmuştur. Geçen zamana rağmen İbrahim'in soyu sadakat konusunda başarısız olmuştur. Tanrı, Musa'yı onları kurtarması için yollayıncaya kadar Mısır'da köle olarak yaşamışlardır. Kölelikten kurtulmalarından sonra Tanrı onlara, kutsal bir yaşam sürdürebilsinler diye On Emri vermiştir.

Bu olayların sırası, Tanrı'nın antlaşma sevgisini anlayabilmek için hayati öneme sahiptir. Çünkü Tanrı, daha yasayı vermeden önce halkını kurtarmıştır. Onları kurtarmak için kendisine itaat etmelerini beklememiştir (Yasa'nın Tekrarı 5:6). Onlara, "Bana itaat ederseniz sizi severim" dememiş, aksine antlaşma sadakati uyarınca, şöyle seslenmiştir: "Seni sevdim ve seni kurtardım, bu yüzden yaşamına bereket getirecek bu yasalara uymalısın."

Tanrı'nın bize gösterdiği lütfu –biz O'nu sevmeden ve O'na itaat etmeden önce O'nun bizi sevmiş olması– Müjde'nin açıkladığı iyi haberin önemli bir bölümüdür (Romalılar 5:8). Eğer Tanrı bizi sevmeden önce yaşamımıza çeki düzen vermemizi isteseydi, hapishanede bulunan kardeşim gibi hiç kimse için umut olmayacaktı. David'in yaşamı tam bir felaketti. Hatasını telafi etmek için hiçbir yol yoktu. Başkalarına verdiği zararı telafi etmek için ne fiziksel özgürlüğe, ne de zihinsel kapasiteye sahipti. Ancak Mesih'in onu sevdiği ve ona yardım edeceği gerçeğini kabul ettiğinde, günahla dolu geçen yıllara ve fiziksel sorunlara rağmen Mesih'in lütfuna kavuştu.

David'in yetişkinlik dönemi boyunca bizim ile konuşması basit cümlelerden ve homurdanmalardan ibaretti. Ama Mesih'in kendisi için duyduğu sevgiye güvenmeye başladığı zaman bize mektup yollamaya başladı. Yazabildiğini bile bilmiyorduk. Dilbilgisi çocuklara özgüydü ama imanı konusunda olduğu gibi, zamanla bu konuda da ilerleme kaydetti. Hapishaneden bize şöyle yazdı: "Tanrı, O'na iman eden herkes için mucize şeyler yapabilir. Ben Tanrı'ya iman ediyorum. Oğlu İsa Mesih'i, günahlarımız için ölmesi amacıyla yolladı. Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik oğlunu verdi. O'na iman eden kimse ölmeyecek, ama sonsuz yaşama sahip olacak."

Yuhanna 3:16'yı kendi sözleri haline getirerek, tanıdığı herkese İsa Mesih'in Müjdesi'ni duyurdu: O bütün dünya ve tüm günahlarımız için yeterlidir ve O'na iman eden herkese kapısı açıktır.

Mesih'e İman

Müjde, Mesih'e iman eden herkesi kapsamaktadır. Tanrı, dağlara tırmananların, bağımlılıklarından kurtulanların, yoksullukta huzur bulanların ya da iyilik konusunda belli bir seviyeye gelenlerin kurtarılacağını söylememektedir. O sadece, Mesih'e kurtarıcısı olarak iman edenleri kurtarmaktadır (Yuhanna 3:16).

David'in durumu, bizim bu tür bir imanın doğasını anlamamıza yardımcı olmaktadır. Mesih'e iman etmenin bizlerde iyi bir şeyleri açığa çıkardığını ve bu sayede Mesih'in bize sevgi duyduğunu düşündüren hatalı fikre kapılmamalıyız. Bu düşünceye göre, iman bizi diğer insanlardan biraz daha iyi bir hale getirmektedir. Ancak bu tür bir iman tanımı hiçbir anlam ifade etmemektedir. Mesih'in günahlarımız için öldüğünü kabul etmek elçi Pavlus'un Tanrı'ya küfrünü ve cinayetlerini nasıl telafi edebilirdi ki? Kardeşimin Mesih'e iman etmesi sonucu, suçlarının örtülmesi nasıl mümkün olabilirdi ki? Eğer Tanrı imanımızı adaleti ile tartsaydı, o zaman adil bir Tanrı olduğundan söz edemezdik. Bu nedenle Tanrı'nın adaletini dengeleyenin, imanımız değil, Mesih'in bizim yerimize kendisini feda etmesi olduğunu anlamalıyız.

Eğer Tanrı'nın lütfunu kazanan imanımız ise, bu durumda kendi kurtuluşumuzdan kendimiz sorumluyuz. Bu durumda bunun başarısını üstlenebilirdik. Ancak Kutsal Kitap açıktır: Mesih kurtarır! İmanımız Tanrı'nın sevgisini kazanamaz ve onu hak edemez. Cankurtaran tarafından boğulmaktan kurtarılan bir yüzücünün, "Hayattayım, çünkü beni kurtarması için cankurtaranı çağırabilecek kadar iyi bir insanım" diyerek övünmesi ne tuhaf olurdu! Herkes, kurtarılan kişinin bu şekilde övünmesi için hiçbir nedeninin bulunmadığını bilirdi. Çünkü kurtarılışı, tamamen cankurtaranın iyi niyetine ve yeteneğine bağlıydı.

İmanımız sayesinde kurtuluşu hak ediyoruz düşüncesi, 'çaba yeterli gücü sağlar' fikrini destekler, şüphesiz ki kurtuluşumuzun bir başkasına bağlı olması bu duruma bir antitezdir. İnsanlar, yeterli ölçüde ruhsal bir çabanın ya da teolojik bir çalışmanın onlara yeterli imanı aşılayacağına ve bu yolla Tanrı'nın sevgisini garanti altına almış olacaklarına inanmaktadırlar. Ancak kurtuluşun üstün bir imana sahip olmamız sayesinde gerçekleşeceği inancı, imanımızı iyi işlere bağlamaktadır, öyle ki bunun sonucunda diğerlerinden daha iyi iş çıkarmamız gerekir. Bu, boğulmaktan kurtarıldığı sahilde, "Kurtuldum çünkü cankurtarana diğerlerinden daha güçlü tutundum" diye övünen adama benzer.

Kutsal Kitapsal imanı anlayabilmek için, ruhsal olarak hayatta kalabilmek amacıyla çabalamaktan dolayı tamamen bitkin düştüğümüzü ve kurtulabilmek için bütünüyle cankurtaranın (İsa Mesih) gücüne ihtiyaç duyduğumuzu düşünmeliyiz. Umudumuz imanımızın gücüne bağlı olamaz –zayıflıklarımız ve taşıdığımız kuşkular bundan çok daha güçlüdür– yalnızca İsa Mesih'in sağlayışına dayanmalıdır.

Kardeşimi hapishane hücresinde sınırlı zihinsel kapasitesi ile tükenmiş duygular ve büyük bir suçluluk içinde yere çökmüş bir halde hayal ettiğimde, kurtuluş umudunun onun iman gücüne dayanmasını istemiyorum. Umudunun İsa Mesih'in sevgisinin gücüne dayanmasını arzuluyorum. David'in aklında ve yüreğinde başka hiçbir şey için güç bulunmamaktadır. Umudu, Tanrı'nın beğenisini kazanmak için bilgeliği, gayreti ve gücü tükenen ve bunun ne demek olduğunu bilen elçi Pavlus'un umudu ile aynı olmalıdır. Pavlus şöyle yazmaktadır: "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir" (Efesliler 2:8–9).

İman çaba gösterilmesi gereken bir iş değildir, zihinsel bir egzersiz ya da duygusal bir deneyim de değildir. Tanrı'nın sevgisini hak etmek için yeterli imanımızın olmasıyla övünemeyiz. Bizi kurtaran iman, insanın boyun eğmesi ve tövbe etmesi aracılığıyla Tanrı'nın bizi sevmesini gerektirecek hiçbir şeye sahip olmadığımızı açıklar. Günahlarımızdan kurtulabilmek için yalnızca Mesih'e ihtiyacımız vardır. Tanrı'nın sevgisini kazanabilmek için yaptığımız hiçbir şeye –iyi işlerimize, bilgece düşüncelerimize ve imanımızın gücüne– güvenmeyiz. Yalnızca Mesih'in kurtarışına güveniriz.

Yalnızca Mesih'e iman –Tanrı'nın bizi kabul etmesi için kendi arzularımızdan vazgeçmek– Tanrı'nın yüreğimizde çalışıyor olmasının etkisidir, öyle ki tüm umutsuzluğumuzu ve düş kırıklıklarımızı kendisine tam anlamıyla bağlanmamız için kullanır. Umudumuz Mesih'ten başka hiçbir şeye dayanmadığında, her şeyden vazgeçip O'na döneriz. Pavlus'un, sahip olduğumuz imanın bile Tanrı'nın armağanı olduğunu söylemesi bunun nedenlerinden biridir (Efesliler 2:8–9). Kurtaran iman, bizim kendi çabamızla sahip olabileceğimiz bir şey değildir. İşte bunun için Tanrı yüreğimizin O'nun için atmasını sağlamasaydı, ruhsal olarak ölü olurduk (Hezekiel 36:26; Efesliler 2:1).

Mesih'e Dayanmak

Kutsal Kitapsal iman, bilgimizin, gayretimizin yada kendimizi alçaltmamızın miktarına güvenmek değil, en temelde Mesih'in yaptığı işe dayanmaktır. Çünkü Mesih'te kalmak için imanımızın gücüne dayanmıyoruz ama O'nun bizi kendisine çeken sevgisinin gücüne dayanıyoruz. Asansöre binen güçlü bir adam kendisini yükseltmek için kas gücüne değil, asansörün çelik tellerine güvenir; aynı şekilde Kutsal Kitapsal iman da ortaya koyduğumuz ruhsal çabaya bağlı değildir, sergilediğimiz ruhsal bağımlılığa dayalıdır. Mesih'e olan imanımızın gücüne değil, O'nda huzur bulduğumuz sevgisine güveniriz (Yeşaya 30:15; İbraniler 4:9–11). Zayıf ve karmaşık insani çabamız yerine, her şeye egemen Rab'bin sonsuz ve sarsılmaz merhametine güveniriz.

Yüreklerimizi Tanrı'nın karşılıksız sevgisine açtıkça, tatlı ve şaşırtıcı bir esenlik keşfederiz (Romalılar 5:1–2). Tanrı'nın beklentilerini karşılayıp, öfkesini yatıştırmak için bitmek tükenmek bilmeyen kaygılara sürüklenmek yerine O'nun sonsuz ve ilahi kabulüne sahip oluruz (Efesliler 2:17–19). Ayrıca ruhlarımızı Mesih'e emanet etmekle, Tanrı'nın öfkesinin yarattığı dehşetten kurtulduğumuzu fark ederiz. İmanımız sadece Mesih'in kurtaran işinde olduğu için, Hristiyan hayatı Tanrı'yla iyi geçinmeye çalışmakla geçen yorucu monoton bir hayat değildir. Günahımızı örten, zayıflıklarımızı yenen, ve bize İsa'nın doğruluğunu veren lütfuna güveniyoruz.

Artık Tanrı'nın bizi sevmesi için uğraşıp didinmiyoruz. Tanrı bizi sevmektedir ve eğer Cennetin Kralı bize gülümsüyorsa, o zaman insanların bunun tersini yapıyor olmaları veya hayatımızdaki durumumuzun acizliği bizi umutsuzluğa düşürmemelidir. İster derin bir şekilde günaha batmış olalım, ister sıradan bir günahımız olsun, ister yaşamımızın dolu olduğuna inanalım ister boş, ister güzel bir evde yaşıyor olalım ister bir hapishane hücresinde ne durumda olursak olalım Tanrı'nın lütfu bizi Tanrı'nın huzurunda İsa kadar doğru saymaktadır. Tanrı bizi, Mesih'i sevdiği kadar çok sevmektedir. Tanrı'nın bu sevgisi, suçundan dolayı acı çekenler, yenilgileri nedeniyle pişmanlık duyanlar ve geleceklerinden korkanlar için huzur dolu bir rahatlık sağlar. Ancak Müjde'de var olan iyi haberler bunlarla son bulmaz.

Tanrı Bize Sağladığı Her Şeyi Kusursuzlaştırır[2]

Tanrı'nın lütfu aracılığıyla doğru kılınmak gerçekten harikadır, ancak Tanrı'nın tüm planı bundan ibaret değildir. Mesih, bizi yalnızca geçmiş günahlarımızdan kurtarmaz, aynı zamanda kendisiyle birlikte sonsuz yaşamımızı güvence altına alır. Bu nedenle Mesih, kendisine iman edenlere şöyle demiştir: "O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Tanrı'nın kurtarışı, bizi bir kaplanın saldırısından kurtarıp ertesi gün tekrar ormana, tehlikenin göbeğine bırakmak şeklinde değildir. Müjde, Tanrı'nın bizi ruhsal açıdan sonsuza dek güvende tutması için gerekli şeyleri içermektedir.

Mesih ile Birlik

Tanrı bizi yalnızca İsa'yı sevdiği kadar sevmekle kalmaz, aynı zamanda lütfuyla bizi kendi çocukları haline getirir. Elçi Yuhanna şöyle yazmaktadır: "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor! Gerçekten de öyleyiz." (1. Yuhanna 3:1). Ama nasıl olur da fiziksel olarak doğal yollardan doğan, anne ve babaya sahip olan bizler Tanrı'nın çocukları olabiliriz? Bunun cevabı lütfun geniş bir açıklamasının bulunduğu şu cevapta saklıdır: Göklerdeki Baba tarafından evlat edinildik (Efesliler 1:5–6).

Bu evlat edinme süreci nasıl işler? Sürecin özünü belirtmiştik: Tanrı ile olan ruhsal yaşamımız için Mesih'e güveniriz. Ancak itiraf etmemiz gereken bir şey var ki bunun gerçekleşmesi için, İsa'nın bizleri kutsal kılması gerekmektedir ve günahlarımızı fark edip düşüncelerimizin, sözlerimizin, işlerimizin uygunsuzluğunu kabul etmemizde Tanrı'nın önünde doğru sayılabilmemiz için önemlidir. O zaman Tanrı bizi lütfu aracılığıyla doğru kılar, böylece huzuruna, doğru ve Tanrı'nın Mesih kadar sevdiği kişiler olarak çıkarız.

Ruhsal olarak tamamen bağımlı olma konusundaki tüm içeriği henüz tartışmadık. Eğer tüm mücadelemiz ruhsal yaşamı sağlamıyorsa, o zaman insan başarısının standartlarına göre ancak bir ölü kadar iyi olabiliriz. Kulağa tuhaf gelse de, Müjde bunun doğru olduğunu söylemektedir. Hatta bu ölüm, Tanrı'nın ailesine dahil olmak için yeni bir yaşamın kapısıdır.

Mesih'in Ölümünde Birleşmek

Mesih'in, ne kadar büyük olursa olsun hiçbir iyiliğin insanı Tanrı'nın önünde aklamaya yetmeyeceğini belirtmesinden sonra Pavlus şunları eklemektedir: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum." (Galatyalılar 2:20). Bu sözler kulağa korkutucu gelse de, Tanrı önünde kendi kutsallığımızdan ziyade Mesih'in çarmıhtaki fedakârlığına dayanmanın ne demek olduğuna ilişkin açık bir ifadedir. Umudumuz, bizim ne yaptığımızdan çok O'nun ne yaptığı ile ilgilidir. Ruhsal durumumuz –kimliğimiz– O'nunla birlikte bütünleşmiştir.

Mesih'in ölümünde birleşmek kulağa ürkütücü gelebilir, ama bu aslında iyi bir şeydir. Eğer hepimizin O'nunla birlikte çarmıha gerildiği doğruysa, o zaman bunun anlamı tüm günahlarımızın, yetersizliklerimizin ve başarısızlıklarımızın da çarmıha gerildiğidir. Bizi ruhsal olarak Tanrı'dan uzaklaştıran her şey çarmıhta olduğundan dolayı Tanrı bizi kendisine yakınlaştırabilir. Ama ruhsal olarak ölüysek bu tür bir yakınlaşma bize ne yarar sağlar? Pavlus bize, ruhsal yaşamımızın –Tanrı'nın önündeki kimliğimizin– artık başka bir kaynaktan doğduğunu hatırlatarak bu sorunun yanıtını vermektedir.

Mesih'in Yaşamında Birleşmek

Yalnızca Mesih'in ölümünde değil, aynı zamanda Mesih'in yaşamında da O'nunla birleşmiş durumdayız. Pavlus şöyle yazmaktadır: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor" (Galatyalılar 2:20). Bu sözler bize yalnızca Mesih'le birlikte yeni bir yaşamı garanti etmiyor, aynı zamanda Müjde'nin anahtar niteliğindeki bir yönüne de vurgu yapıyor, öyle ki bu konuya şimdiye kadar çok az değindik: Diriliş!

Mesih, günahlarımız yüzünden çarmıhta acı çektiğinde, aynı zamanda insanlığın Tanrı'nın yolunu terk etmiş olması nedeniyle uğradığı ceza da ortadan kalkmış oldu. Tanrı Adem'e, sözünü dinlemezse kesinlikle öleceğini söyledi (Yaratılış 2:17). Adem'in günahı, kutsal Tanrı ile insan yüreği arasındaki yaşam bağını parçaladı. Tanrı, yanıt olarak Kutsal Ruh'un gücüyle Mesih'i ölümden dirilterek, ilk günahın yarattığı etkinin Me-

sih'in çarmıhta kendisini kurban olarak sunmasıyla ortadan kaldırdığını gösterdi (Romalılar 8:11; 1. Korintliler 15:15–20).

Mesih'in ölümünden sonraki yaşamı, Tanrı'nın günahı ortadan kaldırıp bize sonsuz yaşam sağlayacağına ilişkin vaadinin gerçek olduğunu kanıtlamaktadır. Günahımız Tanrı ile olan ilişkimizi sona erdirmeyeceği gibi, bu dünyadaki yaşamımızın sona ermesi de O'nunla olan ilişkimizi sona erdirmeyecektir. Çünkü ölümlü bedenimiz toprağa karıştığında, ruhumuz Tanrı ile olan paydaşlığına sonsuza dek devam edecektir. Ardından Tanrı'nın ölü bedenlerimizi tekrar dirilteceği zaman gelecektir, tıpkı İsa Mesih'i dirilttiği gibi. Böylece hem bedende, hem de ruhta Mesih ile birleşeceğiz, ancak Müjde'nin bu kısmına daha sonra değineceğiz.

Şimdilik önemli olan, Mesih'in dirilmesiyle birlikte her imanlının ruhunun halihazırda Mesih ile birleşmiş olduğunu anlamasıdır. Mesih, ölmüş olmasına rağmen hayattadır, ruhumuzda yaşamaktadır ve bizimle ruhsal bir birlik içerisindedir. Pavlus'un, "Mesih bende yaşıyor" dediğini hatırlayın. Eğer ancak bir ölü kadar iyiysek (çünkü ne yaparsak yapalım Tanrı'nın huzurunda durma hakkını elde etmemize yetmez), o zaman İsa bizde yaşamaktadır (çünkü Ruh'u bizimkiyle birliktedir). Bu durumda Mesih'in kimliğine sahibiz demektir. O'nun nitelikleri –bilgeliği, kutsallığı ve doğruluğu– bizim akılsızlığımızın, günahımızın ve isyanımızın yerine geçer (1. Korintliler 1:31). Bunun için Elçi Pavlus, Mesih'in yaşamımız haline gelmesinden ötürü sevinç duymaktadır (Koloseliler 3:4) ve "Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir" (Filipililer 1:21) der. Mesih'le olan ruhsal birleşmemizin sonucunda bize utanç veren her şey ölüdür ve Mesih'i onurlandıran her şey ise bizimdir.

Aile Ayrıcalıkları

Mesih'in kimliğini paylaştığımız için, Tanrı'nın ailesinin birer üyesiyiz (İbraniler 2:11). Ne kadar kötü bir geçmişe sahip olduğumuzun hiçbir önemi yoktur. Çünkü eski olan gitmiştir. Onun yerine Mesih'te yeni bir yaşama kavuştuk (2. Korintliler 5:17). Mesih'le birleşen herkes aynı O'nun gibi Tanrı çocuğudur. Bu "evlat edinme" durumu ile Tanrı bize, kimliğini paylaştığımız Mesih'i onurlandırabilmemiz için, özel güvenceler verir.

Değişmeyen Konum

İlk güvence, değişmeyen bir konumdur. Kardeşim David suçundan dolayı cezaya çarptırıldığında, hapishaneye gönderilmeden önce aileme onunla nezarethanede görüşmesi için izin verildi. Babam gözyaşları içinde, hapishaneye yollanmak üzere olan ama Mesih aracılığıyla yakın bir zamanda kurtulmuş olan kardeşim için eski bir ilahiden şu alıntıyı yaptı:

> Hapishaneler birer saray olur,
> Mesih orada benimle kalırsa.[3]

Duygu dolu bu sözlerle babam kendi sevgisini ve Mesih'in esenlik veren sevgisini David'e gösterdi. David, babamı küçük düşürmüş ve ona ihanet etmiş olmasına rağmen, hâlâ onun oğluydu. David'in yaptıkları bu ilişkiyi değiştirememişti.

Aynı şekilde, bizim eylemlerimiz de Tanrı ile olan ilişkimizi değiştirmez (İbraniler 10:14). Günah işleyip sevgisine ihanet ettiğimizde bile O'nun çocukları olmayı sürdürürüz. Ruhsal konumumuz bizim yaptıklarımıza değil, Mesih'in bizim için yaptıklarına bağlıdır. Mesih bizde yaşadığı sürece, Baba bizi sever. Bu sonsuz merhametin getirdiği

güvence bizde Tanrı'yı onurlandırma ve günah işlediğimizde O'na dönme isteği uyandırır (Romalılar 2:4).

Tanrı bizi disipline ederek, isyanımızın daha zararlı sonuçlarından uzaklaştırmaya çalışabilir, ancak bu bizi daha az sevdiği anlamına gelmez. Göklerdeki Babamızın, bizi disipline etmekteki amacı bize yardımcı olmaktır, bize zarar vermek değil. Tanrı'nın en ağır disiplini altındayken bile sonsuz bir sevgi ve ruhsal bir koruma altındayızdır (İbraniler 12:5–11). Tanrı'nın çocukları olarak O'nun gözündeki ruhsal konumumuz asla değişmez.

Sürekli Korunma

Değişmeyen konumumuz nedeniyle Tanrı'nın sürekli koruması altındayız. Bu sürekli koruma vaadine karşılık, gerek Hristiyan şehitlerden, gerekse acı ve trajedi ile karşı karşıya kalan imanlılardan haberdar olan bazı kişiler, bu sözlere alaycı bir kahkaha ile karşılık verebilirler. Ancak Tanrı'nın koruması gerçek ve güvenilirdir.

Devamlı denemelerden geçen biri Tanrı'nın sürekli korumasına nasıl inanıp güvenebilir? Bunun yanıtı, bu yaşamın varoluşumuzun sonu olmadığını ya da yaşamımızın en önemli bölümünü oluşturmadığını hatırlamakta saklıdır. İsa, "Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun" demiştir (Matta 10:28).

Tanrı, bizim ebedi konumumuzu güvence altına alma konusu ile bu dünyadaki geçici yaşamımızı kolaylaştırmaktan çok daha fazla ilgilenmektedir. Bu nedenle yaşamımızın etrafını ruhsal bir çit ile sarmaktadır, öyle ki hiçbir şey bu çiti aşıp içeri giremesin ve ebedi konumumuza zarar veremesin. Ayrıca, Tanrı bizi Mesih'i sevdiği kadar çok severken, nasıl olur da aynı zamanda bizim sonsuza dek cehenneme atılmamıza yol açacak bir deneyimi tecrübe etmemize izin verebilir ki? Düşmüş olan bu dünyada birçok zorlukla karşılaşacağız (Yaratılış 3:17–19), ancak Tanrı bizi O'nunla olan ilişkimizden koparıp atacak hiçbir şeye izin vermez (Romalılar 8:35–39).

Karşılaştığımız denenmelerin esas nedenlerini Rab onları cennette bize açıklayıncaya kadar bilmemiz pek mümkün değildir, ancak yine de Tanrı'nın genel amacını bilmekteyiz. Pavlus, "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz" demiştir (Romalılar 8:28). Bu inanılmaz bir vaattir: Evrendeki hiçbir olay tesadüfe bağlı değildir. Tanrı, halkının iyiliği için her şeyde etkindir. Pavlus, "iyi" olanı açıklamak için, Mesih'e benzer kılınmamız amacıyla her şeyin bir arada çalıştığını söyler: "Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun" (Romalılar 8:29).

Tanrı, ailesini genişletmek ve olgunlaştırmak için çalışmaktadır, öyle ki cennette Mesih benzerlerinin sayısı artsın. Bizi karakter olarak Mesih benzerliğinde inşa etmek, merhametli hale getirmek ve bunu başkalarına göstermek için Tanrı bu dünyada denenmelerden geçmemize izin vermektedir. Bu denenmeler bizi geçici şeylere karşı duyduğumuz aşırı sevgiden uzaklaştırmakta ve Tanrı'nın çok değerli olan sonsuz önceliklerini anlamamızı ve bunlar için yaşamamızı sağlamaktadır (2. Korintliler 4:17). Her şeye rağmen, Tanrı bizi dayanamayacağımız denenmelerden geçirmez (1. Korintliler 10:13), bizi sevgi dolu varlığından mahrum bırakmaz (İbraniler 13:5), denenmelerin ortasında imanımızı arttırır ve yüreğimizi güçlendirmek için bizi daha sık bereketler (Ağıtlar 3:23).

Tanrı, bizim iyiliğimiz için gerekli olan gözyaşı ve kahkahalarımızın değerini bilmektedir. Bu nedenle kardeşim David'in bir gece hapishane hücresinde şöyle yazmış olması naif bir davranıştır: "Anne ve babamı kırdığımı düşündüğüm zaman çok üzülüyorum. Bu

yüzden dua edip uyumadan önce biraz ağlayacağım." Entelektüel birisi, bunca gözyaşına izin veren Tanrı'ya dua edilmesini küçümseyebilir. Fakat David'in gözyaşları, yaşamında Tanrı'nın parmağı olduğunun inkârı değildi aksine bu durum onda dua etme ihtiyacı oluşturuyordu. David, Tanrı'nın geçmiş isyanı ve acıları konusunda onun yüreğinde çalışacağına ve bu durumu iyiliği için kullanacağına inanıyordu. O dönemde David, Tanrı'nın kendisinde tamamlamakta olduğu büyük işin farkında değildi, ancak kısa süre sonunda Tanrı ona duanın gücünü öğretecekti.

Kişisel Güç

Evlatlığa kabul edilişimizin üçüncü güvencesi kişisel güçtür. Tanrı'nın her şeyi, vaadi uyarınca iyi amacı için kullanmasından daha harika olan şey, bunu yapma yöntemidir. Örneğin; her durumun bize yararlı yönde işlendiğine dair vaat, duayla ilgili bir bağlam içerisinde bulunuyor. Elçi önce, "Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz" der (günümüzde her şeyi bildiğini iddia edenlere karşı ne büyük tezat). Sonrasında Pavlus şunu ekler: "Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder… Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder" (Romalılar 8:26–27). Vay canına! Biz Tanrı'yı en iyi sonucun ortaya çıkması için yönlendirmeyiz, ancak Kutsal Ruh dualarımızı kusursuz bir yakarışa çevirerek Tanrı'nın isteğinin yerine gelmesini sağlamaktadır.

Tanrı'nın isteğinin yerine gelmesi için isteklerimizi daha büyük bir gayretle sunarken (Matta 6:10) Tanrı, her şeyi iyiliğimiz için bir araya getirerek bize yanıt verir. Tanrı, dünyayı bizim için yeniden şekillendirmektedir, öyle ki ruhsal olarak bizim için en iyi olan gerçekleşsin. Dualarımız sayesinde, yeni bir gerçeklik için Tanrı'nın yardımcı yaratıcıları haline geliriz. Dua ettiğimiz için her şey değişir, ama bu dualarımızın gücünden ya da iyiliğinden değil; dua ettiğimiz Tanrı'dan kaynaklanır.

İsa'nın Rab olmasının açıklanması, Yeni Antlaşma yazarlarının iddialarından en sık görülenlerindendir. Bu basit bir söylemden ibaret değildir, ayrıca her şeyi yaratanın, vaat ettiği gibi halkını göksel bir güçle kurtaracağının ilanıdır (Markos 1:15; Elçilerin İşleri 2:36; 10:36). Bu güç, her şeyin tamamlandığı günde kusursuz bir şekilde açıklanmış olacaktır, hatta şimdi bile tüm dualarımız sayesinde gerçek bir şekilde hissedilmektedir.

Ailem, bu Müjde vaadinin boş olmadığını fark etti (Yeşaya 65:24; Efesliler 3:20). Kardeşim David'in annem ve babam için ağlamasının bir nedeni de onların ayrı olmasıydı. Yıllarca süren gerginlikler sonunda onları birbirinden kopardı ve bu durum kardeşimin denenmesini daha da zor bir hale getirdi. İman etmesinden sonra David, yaklaşık 15 yıldır ayrı yaşayan yaşlı annemiz ile babamızın tekrar bir araya gelmesi için dua etti. Ben ise bu duaların ne kadar boş olduğunu ona söylemek istemedim. Ancak, Kutsal Kitapsal gerçeklere yüreğimde tekrar yer vermem gerektiği konusu bana hatırlatılmak üzereydi.

En büyük kız kardeşimin düğününden birkaç hafta önce annem arayarak, babamla birlikte gelmek üzere bir plan yaptıklarını söyledi. "Aynı otelde ve hatta aynı odada kalacağız" diye de ekledi. Şaşkınlık içindeki suskunluğum sırasında şöyle fısıldadı: "Bu utanılacak bir şey değil. Unutma ki, biz hâlâ evliyiz."

Anneme, "Babamla aranız düzeldi mi?" diye sordum. Gözyaşları içinde cevap verdi: "Kardeşinin sorunları ile uğraşırken, omuz omuza vermemiz gerektiğini bir kez daha öğrendik." Ardından ben de ağladım ve en ufak şey dahil her şeyi, hatta dünyanın utanç duyacağı şeyleri bile iyi amacı uyarınca ve bilgece kullanan Tanrı tarafından büyülendim (1. Korintliler 1:27). Tanrı'dan, daha fazlasını beklemeliydim. Ama zihinsel açıdan sınırlı,

suç işlemiş, hapsedilmiş küçük kardeşim Tanrı'nın sözüne tam bir yürekle inandı ve yardım etmesi için O'na dua etti. Tanrı da onu en iyi şekilde yanıtladı.

Yaşları 79 ile 82 olan anne ve babam kardeşimi hapishanede ziyaret ettiklerinde, dikenli tellerle kaplı kapıya doğru el ele tutuşarak yürüyorlar. Ben de benimle birlikte inanma cesareti gösteren herkese: "Müjde gerçektir ve dünyayı değiştirir" diyorum. Tanrı'nın dileğimizi tam olarak istediğimiz şekilde yanıtlayacağını ya da yaşamımız boyunca dualarımızın sonuçlarını her zaman göreceğimizi vaat etmiyorum, ama bir konuda vaatte bulunuyorum –çünkü Kutsal Yazılar aynı şeyi yapmaktadır– Tanrı, kendisini sevenlerin iyiliği için her şeyde çalışacaktır.

Ruhsal Büyüme

Evlat edinilmemizle güvence altına alınan kişisel güç, yalnızca dış dünyamızı değil, aynı zamanda içsel varlığımızı da kapsamaktadır. İman etmiş olanlar, kendi yaşamlarının Kurtarıcı'ya yücelik getirmesinden başka bir şey için bundan daha samimiyetle dua etmemektedirler. Buna rağmen ayartılar ile kuşatılmış ve sık sık ruhsal zayıflıklarımız nedeniyle yenilgiye uğratılırız. Bu zorluklar karşısında Müjde Tanrı'nın çocuklarına dördüncü bir güvence vermektedir: Tanrı bize, günah ile mücadele etmemiz için gerekli ruhsal kaynağı sağlamıştır.

Mesih benzerliğinde olgunlaşıp büyüme sürecine "kutsallaşma" denir. Tanrı Sözü'nün olgunlaşmamıza yardımcı olmak üzere sağladığı birçok pratik yol vardır. İlk olarak Kutsal Kitap bize, Tanrı'nın bizden beklentisini açıklamaktadır. Tanrı bizim bunu tahmin etmemizi beklemez. Bunun yerine Tanrı bize bazı talimatlar vererek ruhsal yaşamımızın güvence altında kalmasını ve O'nu yüceltme arzumuzun yerine gelmesini sağlar. Dünya, Tanrı'nın yasalarını yaşamdan keyif almanın önündeki bir engel olarak görse de, Hristiyan olan bir kişi bu talimatların Tanrı'yı hoşnut ettiğini ve bize ruhsal bir tatmin sunduğunu bilir.

Böylece dünyanın aldatmacasına kanmamış oluruz. Çünkü Tanrı bize sözlerinden öğrenmemiz ve dua aracılığıyla O'nunla iletişim kurmamız gerektiğini, halkı ile birlikte ibadet etmemiz ve kutsallaşma yolunda olgunlukla yürüyen kişilerden yardım almamız gerektiğini söylemektedir. İşte bu "lütuf araçları" ile kutsallaşma yolunda büyürüz. Lütuf araçlarının yarattığı etki önemlidir, çünkü hepimiz doğal süreç olan öğrenmeye ve davranmaya yatkın doğal yaratıklarız. Susarsak su içmemiz sağlanır; ayartı ile boğuşursak, Kutsal Kitapsal yönlendirme ile bundan uzak durmamız sağlanır.

Ancak kutsallaşmamız sadece doğal bir süreç değildir. Kutsal Kitap ruhsal savaşın bedene ve kana karşı değil, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşı olduğunu söylemektedir (Efesliler 6:12). Bu mücadele, insanın gösterebileceğinden daha fazla direnç gerektirmektedir. Bu nedenle Rab, lütuf araçlarını bizim ruhsal zafer kazanmamızda doğaüstü bir güç olarak kullanır.

Ruhsal güç yaşamımıza imanla girer, Tanrı Sözü bunu "Mesih'te yeni yaratıklar" diyerek açıklar. Mesih yüreğimize girmeden önce günaha karşı direnemezdik. Ancak Mesih bizi dönüştürür. Kutsal Ruh'unu vererek bizi günaha karşı ikna eder ve direncimizi güçlendirir. Şeytana karşı çaresiz değiliz (Koloseliler 1:13). Elçi Yuhanna şöyle yazar: "Çünkü sizde olan (Kutsal Ruh), dünyadakinden (Şeytan) üstündür" (1. Yuhanna 4:4). Mesih'i ölümden dirilten Ruh içimizde yaşayan ve günaha karşı zafer kazanmamızı sağlayan Ruh'tur.

Şeytan bizi hâlâ günaha karşı direnemeyeceğimiz ve yenilgiye uğramanın doğal olduğu konusunda ikna etmeye çalışır. Ancak Tanrı Sözü, direnebileceğimizi ve artık doğal

güçlere bağlı olmadığımızı bize açıkça deklare eder (Romalılar 8:11). Ama eğer zaferin mümkün olmadığına inanırsak, o zaman savaşı baştan kaybetmişiz demektir. Bu nedenle Tanrı Sözü gerçeğine bağlı bir iman, ruhsal zaferin başlangıcıdır. Lütuf araçlarının kullanımı imanı destekleyip güçlendirmektedir.

Ruhsal Güvenlik

Lütuf araçlarının bir diğer amacı da, her savaşı kazanamasak bile, Tanrı tarafından sevilmeye devam edileceğimizi bilme konusunda derin bir inanç var etmektir. Bir dostum büyük bir bilgelikle bana şunları yazmıştı: "İman yaşamında büyüyen bireyler, bu büyüme gerçekleşmese bile Tanrı tarafından daha az sevilmeyeceklerini bilen kişilerdir." Bu kulağa, olanaksız ve ters bir şey gibi geliyor. Eğer insanlar düşüşlerinin Tanrı'nın sevgisini azaltmayacağını bilirlerse, o zaman günahlarında ısrar etmezler mi? Evet, bazı isyankâr ve duyarsız kimseler lütfu istismar edecektir, ancak Tanrı'nın Ruhu'na boyun eğenler böyle değildir.

Tanrı'nın değişmeyen sevgisinin kutsallaşmamıza nasıl yardım ettiğini anlamadan önce anahtar bir soruyu yanıtlamamız gerekir: "Günahın yaşamınızda egemen olmasına izin veren şey nedir?" Yanıt: "Yaşamınızda günahın bu kadar egemen olmasının nedeni, onu seviyor olmanızdır." Eğer günahın ilginizi çeken bir tarafı olmasaydı, o zaman sizi sınayacak hiçbir gücü olmazdı. Bir soruya daha bakalım: "Günahın yerine sevgiyi nasıl getirebiliriz?" Buna şöyle bir cevap vermemiz gerekir: "Çok daha büyük bir sevgi ile." Mesih'i günahtan daha fazla sevdiğimizde O'nu hoşnut etmeyi, günaha karşı hoşgörü göstermeye tercih ederiz (Yuhanna 14:15). Mesih için duyduğumuz sevgi, günaha gücünü veren kötülüğe karşı duyduğumuz sevgiyi yok eder.

Ve şimdi son bir soru: "Mesih'i sevmenizi sağlayan şey nedir?" Kutsal Kitap'ın yanıtı yine basittir: "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" (1. Yuhanna 4:19). Mesih'i gerçekten seversek, O'nu hoşnut etmek isteriz. Bizi, Mesih'i hoşnut etmeye yönelten en büyük istek ise, Rab'bin sarsılmaz ve bitmeyen sevgisine ait bilgiden kaynaklanır (Ağıtlar 3:22–23). O'nun çocuklarına karşı olan değişmez lütfu, bizlerin kutsallık adına sahip olduğu en güçlü motivasyondur.

Kardeşim David, hapishaneye girdikten kısa süre sonra kargacık burgacık bir el yazısıyla, Kutsal Kitap ayetlerini ve dua grubunun söylediği ilahilerin sözlerini mektup ile yollamaya başladı. Ayrıca her mektubunu, "Tanrı sizi korusun" diye imzalamaya başladı. Hapishanede benim bilemeyeceğim birçok denenme ve ayartılar ile karşı karşıya olmasına rağmen, Tanrı'nın görkemini duyurma konusunda kendisini bir araç olarak görmekteydi. Yaşamının, deneyimlediği lütfu yansıtmasını istiyordu. Hiç kimse onu bu sözleri yazmaya zorlamamıştı, zorlayamazdı da. Ancak Mesih'e olan sevgisi yaşamında onu yönlendiren bir güce dönüşmüştü, nitekim bunu da Mesih'in karşılıksız sevgisini ve tükenmeyen lütfunu tadanlar bilirler.

Sonsuz Miras

Tanrı çocuklarının beşinci güvencesi mirastır (Efesliler 1:14; 2:7). Kutsal Kitap, Tanrı'nın evlat edinilmiş çocuklarının mirasa Mesih ile birlikte ortak olduklarını söylemektedir (Romalılar 8:17). Bu kısa bölümde, iyi haberin ancak birkaç temel noktasına değinebiliriz. İlki sonsuz yaşamdır. İmanlılar öldüğünde ruhları hemen görkemli Baba'nın huzuruna yükselir (1. Korintliler 5:8; Filipililer 1:21–24). Ölür ölmez tam bir kabule, tam bir sevince ve tam bir huzura kavuşuruz; ama bütün hikâye bundan ibaret de değildir (Luka 23:24). Bir gün Mesih tekrar geri gelecek ve başlangıçta çok iyi yarattığı dünyayı yenileyecektir (Yeşaya 65:17–19; Romalılar 8:21–23). İnsanlığın Aden bahçesinde tadını çıkardığı her şey

tekrar eski haline getirilecektir, öyle ki tüm dünya Tanrı'nın eksiksiz bir sağlayışına ve acının tamamen ortadan kalktığına tanıklık edecektir (Vahiy 21:4).

Yaratılış tekrar eski haline getirilecek ve biz ruhta, bedende ve düşüncede yenileneceğiz (1. Korintliler 15:52–54). Hapishanedeki kardeşim David, Tanrı'nın yalnızca merhametini bilmekle kalmayacak, aynı zamanda bedeni tekrar saflığına, zihni sağlığına ve bütünlüğe kavuşacaktır. Kardeşim meleklerden bile daha görkemli olacak (1. Yuhanna 3:2–3). Özgürce yeni yaratılışın içine karışacak, gözleri parlayacak ve yüreği etrafını saran güzellikler karşısında büyük bir sevinç duyacak. Bu dünyadan çoktan göçmüş ve cennete girmiş olan ailem, kardeşim ve Mesih'i seven herkes ile birlikte cennette tekrar birleşecektir (1. Selanikliler 4:14–18). Rab'bin sofrasında ziyafete katılacağız, O'nun iyiliğinden sevinç duyacağız ve Tanrı'nın lütfu ile kusursuz bir şekilde yarattığı dünyadan sonsuza dek zevk alacağız. Dünyaya gelerek günahkârları muhteşem kurtuluş planı ile kurtaran Rab, varlığımız dahil tüm dünyayı ve her şeyi yeniden başlangıçtaki haline getirecek ve bu yeni dünya içindekilerle birlikte varlığını sonsuza dek sürdürecektir (Vahiy 21:1).

Tanrı Kusursuzlaştırdığı Kişileri Kullanır[4]

Bireysel Amaç

Mesih'in –kefareti ile açıkça ortaya çıkan– halkı ve dünya için duyduğu büyük sevgi, O'nu seven herkesin üzerinde derin bir etki yaratmıştır. Çünkü O'nu, O'nun sevdiği kişileri ve sevme biçimini seviyoruz. İşlerinde ve sözlerinde kötü olanı takip eden kardeşim David, Mesih'e imanından kısa bir süre sonra şöyle yazdı: "Mesih'i o kadar çok seviyorum ki insanların O'nun adını boş yere kullanmalarına dayanamıyorum. Onlara, Mesih'in ne kadar iyi olduğunu göstermek istiyorum." Mesih içimizde yer ettiğinde, O'nun yüreği bizim yüreğimiz haline gelir (Romalılar 6:4–11).

Mesih'i seven bireyler, O'nun sevdiklerini severek Mesih'i hoşnut etmek isterler. O'nun elçileri olarak kayıp kişilere, elleri olarak ihtiyaç sahiplerine ve sesi olarak ezilenlere ulaşmaktan sevinç duyarız. Ayrıca tüm insanların ihtiyaçlarının sağlandığı yaratılışın kâhyası olarak da O'na hizmet etmekten büyük haz alırız. Mesih'in ailesi genişlediği ve herhangi bir ırka, bölgeye, sınıfa ve kültüre bağlı olmadan insani sınırların ötesine geçtiği için sevinç duyuyoruz. Mesih'in bizdeki sevgisini açıklayarak, Mesih'in kutsal amacı olan sonsuz kurtuluş planını bizim de bir zamanlar keşfetme ihtiyacı içinde olduğumuzu anımsıyoruz.

Boş ve günahlı yaşamlarımızdan kurtarılmış olduk (1. Petrus 1:18). Mesih, bozuk olan bizlerden yararlı bir şey ortaya çıkarmıştır. Mesih'in işi, kardeşimin yanı sıra hatası nedeniyle onunla birlikte hapishaneye girmiş olan adamla henüz bitmemişti. Bu adam başka bir ırktan olsa da kardeşimle birlikte aynı imanı paylaşıyordu ve ikisi de Mesih'in sevgisini ve sonsuza dek ruhsal kardeş olduklarını biliyorlardı.

Zamanla, gelişim konusunda engeli olan kardeşim hapishanede insanlar tarafından yardım gördü, öyle ki bu insanların geçmişi ve ırkı onları toplum içinde birbirinden ayırıyordu. David sevginin önyargılarından daha büyük olduğunu öğrendi ve Mesih'in sevgisini paylaşmak için bir araç oldu. Kendisinden farklı olanların arkadaşlığına karşı duyduğu güven, hapishane duvarları arasında, cennetteki ebedi ve görkemli bir kardeşliği başlattı.

Amaçta Birlik

Mesih'in bizi değiştiren amacına bireysel olarak ve aynı zamanda topluluk olarak dahil oluruz. Kilise aracılığıyla, Mesih'in iyi haberini sözle ve yapılan işlerle duyururuz, böylece krallığı yürekten yüreğe ve tüm uluslara yayılır (Koloseliler 1:22—2:4). Mesih'in krallığı, Kutsal Yazılar'ın ilk sayfasından itibaren açıklanan bir öyküdür. Tanrı, ardından acı dolu bir yaratılış bırakmayacaktır. Dünya ve sakinlerinin yıkımına yol açan ihanete rağmen, Tanrı onları terk etmeyecektir. İnsanları kurtaracaktır, öyle ki lütfunu tanısınlar ve yaysınlar. Kurtuluş günahkârlar içindir, ama ayrıca Tanrı kurtuluşunu yine bu günahkârlar aracılığı ile yayar. Kilisede toplanıp Rab'bin iyiliği için şükrederiz, O'nun için yaşamamız konusunda birbirimizi teşvik eder ve diğerlerine Mesih'in insanı değiştiren sevgisini anlamaları ve bunu deneyimlemeleri konusunda yardım ederiz.

Gözlerimizin önüne açıkça serilmiş olan kurtuluş hikayesi bizim içindir, bizi buna dahil ederek güçlü bir şekilde sarıp kucaklamaktadır. Kendimiz dışında, başkaları ile birlikte yerine getireceğimiz bir amacımız bulunmaktadır, Mesih'in bedeni ile birlikte toplu olarak bu kimliğimizi kutlarız. Tanrı bize toplu olarak bütünleşme ve katılım imkânı sağlamakta, krallığının güçlenmesi yolunda her şeyi görkemi için dönüştürmektedir (Efesliler 1:21). Böylece teşvik edici, yönlendirici, güçlendirici ve bağışlayıcı bir topluluk olarak yaşayarak, üzerinde bulunduğumuz bu dünyayı doğru yönde dönüştürmek üzere bir tuz ve ışık haline gelmekteyiz (Matta 5:13–16; Efesliler 3:10–21).

Kurtuluş Sağlayan Amaç

Mesih'in yürekleri değiştiren işine katılma ayrıcalığına sahip kişiler olarak, bu muhteşem amaç uyarınca kurtarıldık. Kralımızı onurlandırıp O'nun lütfunu yaşamımızın her alanında –ilişkilerimizde, işimizde, dinlenmemiz ve tapınmamız sırasında– yansıtırız. Mesih, tüm yaşamı kapsayan krallığını büyütürken, O'nun taşıdığı görkemi yaşamımızın her alanında yansıtırız.

İnançsal ve dünyasal farklılıklar, Mesihsel kaygıları yaşamın herhangi bir alanından izole etmek amacıyla kullanılamaz. O, lütuf dolu krallığını var olan herkesin üzerinde yer alacak şekilde genişletmek için gelmiş ve tekrar gelecek olan Rab'dir. Kendi halkına dahil etmek için bizi kurtarmıştır. Biz yaşamımızı O'na büyük bir sevinçle adarken, O ise bizi ebedi amacı doğrultusunda kullanarak, dünyayı bireysel ve toplu çabamız aracılığıyla kurtarma işine girmiştir.

Müjde yazarları Mesih'in Müjdesi'ni ilân ettiği zaman, bunu egemen Rab'bin gelişine ilişkin bir ilân olarak açıkladılar. Eğer bu zorbaca bir yönetimin ilânı olsaydı, bu duyuru hiçbir sevinç uyandırmazdı. Ama eğer Kral'ın gelip günahkârları kurtaracağı ve bu kurtuluşun yenilenmiş bir yürek vereceği, desteklenen bir yaşam sağlayacağı ve dünyayı değiştireceği vaatleri üzerine kuruluyorsa, o zaman Mesih'in amacı ve Müjde yazarlarının duyurusu tam anlamıyla iyi bir haberdir. Haber o kadar iyidir ki, melekler bile ona özlem duyar. Sevdiğimiz kişi olan ve bu Müjde'yi sağlayan Mesih, bu iyi haberin ilânı ile sevgisini gösterir (1. Petrus 1:10–12). Bedenin, zihnin, alışkanlıkların, suçluluğun, ilişkilerin ve başka bir çok şeyin tutsağı da olsak, Mesih bizi tüm bunlardan ebediyen kurtarmak üzere gelmiştir. Harika olan haber ve Müjde işte budur!

Notlar

1. Hikâyenin bu bölümü, 'nda bulunan "Yaratılış ve İnsanlık," "Düşüş," "Tanrı'nın Tasarısı," "Mesih'in Kurtarışı," ve "Günahkarların Aklanması" temalarlarıyla ilgilidir.*Müjde Koalisyonu İman Açıklaması*
2. Hikâyenin bu bölümü, 'nda bulunan "Kutsal Ruh'un Gücü," "Tanrı'nın Krallığı," "Tanrı'nın Yeni Halkı," "Vaftiz ve Rab'bin Sofrası" (yani lütuf araçları) ve "Her Şeyin Yenilenmesi" temalarlarıyla ilgilidir.*Müjde Koalisyonu İman Açıklaması*
3. *How Tedious and Tasteless the Hours*, John Newton (1779).
4. Hikâyenin bu bölümü, 'nda bulunan "Çevremizdeki kültürle nasıl ilişkiler içerisinde olmalıyız?" ve "Müjde merkezli hizmet nedir?" temalarlarıyla ilgilidir.*Müjde Koalisyonu Teolojik Hizmet Vizyonu*

Müjde Koalisyonu

Müjde Koalisyonu, müjdeci kiliselerin derin bir adanmışlıkla Mesih'in müjdesindeki imanımızı yenileme ve Kutsal Yazılar'a bütünüyle uyum sağlayarak pratiğe dönük hizmeti geliştirme amacıyla kurdukları bir paydaşlıktır. Geleneksel müjdeci grupların arasında bulunan hareketler, kilisenin yaşamını hafife almakta ve bizi tarihsel inanç ve uygulamalarımızdan uzaklaştıran bazı davranışları sergilemektedirler ki bu bizde derin kaygılar uyandırmıştır. Kişisel tüketimi özendiren ve imanı politikleştiren putperestlik ile başımız derttedir; bunun yanı sıra son zamanlarda tartışmasız bir şekilde kabul gören teoloji ve ahlâki düşüncelerin göreceli yorumları nedeniyle sıkıntı çekmekteyiz. Bu hareketler, Kutsal Kitapsal gerçekleri ve tarihsel imanımızın teşvik ettiği yaşamsal değişimi terk etmeyi kolaylaştırmaktadır. Bu etkileri duymakla kalmıyor, aynı zamanda neticelerini de görüyoruz. Kendimizi yeni bir umut ve sevinçle kiliseleri canlandırmaya adamış bulunuyoruz. Bunun sadece Mesih ile, iman sayesinde ve lütuf aracılığıyla verilen vaatle gerçekleşebileceğinin farkındayız.

Birçok müjdeci kilisede, müjdenin gerçeklerine ilişkin derin ve büyük bir uzlaşmanın bulunduğuna inanıyoruz. Buna rağmen Mesih'te ki birliğimizin kutlamak yerine günümüzde bir çok grup, tarihten kalma saçma fakat ilgi çekici düşüncelere ve zenginlik arzularına ya da ritüel olarak manastırsal ayin düzenlerine, kendilerini kaptırmışlardır. Müjde ile yer değiştiren şey ne olursa olsun bu hiçbir zaman, Mesih'in öğrenciliğinden utanmayan, doğruya bağlı ve dayanma gücünü gerçekte bulan hizmet odaklı bir yürek meydana getirmeyecektir. Kral'ın yolunda ilerleme konusunda istekliyiz, amacımız her zaman müjdeyi korumak, teşvik ve eğitim vermektir. Böylece şimdiki –ve gelecek– kuşaktaki kilise liderleri daha donanımlı olacak ve hizmetleri ilkeler ve pratik ile desteklenerek kendileri için kanını akıtan Kurtarıcı'yı yücelteceklerdir.

Tüm insanlar arasında, birlik içinde bir çaba meydana getirmek istiyoruz, öyle ki bu çaba Mesih'i onurlandırma konusunda gayretli olsun, öğrencilerini çoğaltsın ve Mesih için doğru bir birlik oluştursun. Bu tür Kutsal Kitapsal temelli ve birlik içinde bulunan bir hizmet, kilise için kalıcı bir gelecek meydana getirir. Bu gerçek bizi, Tanrı'nın Mesih'teki merhametinin sonsuz kurtuluş için tek umut olduğuna ikna olmuş ve bu nedenle heyecan duyan diğer kişilerle birlikte olmaya zorlar. Bu müjdeyi açıkça, tutku, cesaret ve sevinç ile duyurmayı arzuluyoruz; hoşnutluk içinde diğer mezheplerden, etniklerden ve sınıfsal açıdan farklı imanlılarla ilişki içinde olmak istiyoruz.

Arzumuz kiliseye hizmet etmek adına, tüm kardeşlerimizi çağdaş kiliseyi Mesih'in eski müjdesinde yenilemek için çaba göstermeye davet etmektir. Böylece belirgin bir biçimde çağımızla iletişim kurmayı sağlayacak bir yolla, tam olarak Mesih için konuşup yaşayabiliriz. Bunu olağan lütuf araçlarıyla yapmak istiyoruz: Dua, Söz Hizmetkârlığı, Vaftiz ve Rab'bin Sofrası, ve Kutsalların Paydaşlığı. Buna ek olarak, burada açıklanan inanç açıklamasını ve vizyonu benimseyen, Mesih'in Rab'liğini her şeyin üzerinde tutan bireyleri, toplulukları ve kültürleri Kutsal Ruh'un gücü ile değiştirme konusunda tükenmeyen bir umuda sahip herkesle çalışmak için büyük bir özlem duyuyoruz.

Müjde Koalisyonu Kitapçıkları Serisi'ndeki Yayınlar

Aklanma — *Philip Graham Ryken*
Gerçeği Bilebilir Miyiz? — *Richard D. Phillips*
Günah ve Düşüş — *Reddit Andrews III*
Her Şeyin Yenilenmesi — *Sam Storms*
Kilise: Tanrı'nın Yeni Halkı — *Tim Savage*
Kutsal Ruh — *Kevin L. DeYoung*
Mesih'in Kefareti — *Sandy Willson*
Müjde Merkezli Hizmet — *D. A. Carson ve Timothy Keller*
Müjde Nedir? — *Bryan Chapell*
Müjde ve Kutsal Yazılar: Kutsal Kitap'ı Nasıl Okumalıyız? — *Mike Bullmore*
Plan — *Colin S. Smith*
Tanrı'nın Krallığı — *Stephen T. Um*
Vaftiz ve Rab'bin Sofrası — *Thabiti Anyabwile ve J. Ligon Duncan*
Yaratılış — *Andrew M. Davis*